

Quaestio 4.º

6. Diversitas aptum pendet ab illa, et à diversitate
 natura eorum: ergo et apto non pendebit ab illa, sed à natura sua se; sed
 unum quiescit diversitas formarum, etiam diversitas partium. De Aëre; quia apto
 lapidei ad eundem in suis: quod non pendet ab illa. Sed, hoc totum unum
 esse de parte fundali, non utro de fratri, quod fit per illum supra proportionem
 fundali. Haec autem proportio consistit in eo quod sit singula, ex quibus illud ab
 trahit nam concipiant eandem unitatem frater, quod non est singulis alteri
 utriusque, si ea sit generis sive speciei; V. G. Socrus et Plato concipiunt in ea
 dem utriusque frater distinctus ab illa, quoniam nec hic, et ille lapis: Sicut Homo, Leo,
 et cetera.

Art. 4.º

Utrum in secundo statu con-
 tractis?

De regimine. Quod est, quod ut sit esse aptum, ut sit in pluribus; sed in
 in 2.° statu est singulis; sed deo data ad unum: quod non est apta ut sit in plu-
 ribus. 2.° Quia si illa non tenet utriusque sufficientem ad utrumque: quod non est utrumque.
 De Aëre; quod est illa utriusque est in uno indiviso, et in omnibus sit; non in uno,
 quod non datur maior ratio ut sit potius in hoc, quam in illo: non in omnibus sit, quia
 est esse plures utriusque, et una tenet, et plures quia non faciunt, nam unam; non unum
 quod unum non. Aëris non potest esse sit in pluribus subiectis: quod non tenet utriusque su-
 ficientem ad utrumque.

Aliquod in 2.° pter utrumque finale, quod nos admittimus, admi-
 tunt et utrumque ante in Aëre generis, quod non est diversa, et multiplicata, et in om-
 nibus in seibus sit, et sit, non utriusque singillatim sumptis. Probantur, quia
 nulla pars destruitur per unum actum: sed apto utrumque est pars: quod non destruitur
 per unum actum, quod est destructio. De Aëre, Aëre. Si pedat de partibus, quod est ad unum
 em, et destructionem subiecti; haec non est ad unum sive cuius omnia accidunt,
 in partem in Quantitate. Considerando utriusque ipsum Aëre, si pedat de partibus, quod
 sit, et receptis, quibus est illud. V. G. una est apto natura ad eundem in uno
 indiviso; quod est ad receptionem, non ad divisionem.

20

In Aug. Porph.

2° In secundo statu dantur partes; Vnde Petrus in 2^a dicitur
 ubi sic partes nam *Ulla*: gō in eod dāi *Ullē*. Pr. Coāim; qz *Ullē*,
 & Parte sunt relata, qz n̄ possunt exire unum dāi alio: gō si in secundo
 statu dantur particularia, dabit etiam *Ullē*. Quod C. Anz, si pedate
 partibus maliter sumptis, n̄ vero formati: particularia, n̄. *Ullē* super
 ta dantur tñ p opiem *Ullē*, sicut ipsum *Ullē*. Quae gōm tot p̄ illud
 sunt relata, & referuntur fratri.

Quod Petrus dicit *Ullē* esse unum in multis; sequentibus
 est de *Ullē* p̄tate in uno autē. Quod Porphyrius dicit, plures hōis parti
 cipatione sp̄s esse unum hōem; illud est unum hōem fundatū, non uō fratri;
 id est dari fundum, ut conipiamus tamq̄m unum: hoc autē fundum est Uni
 tas fratris, uōi cuius plures hōis sūt. Sicut in na. D. Damascenus, & P. L.
 ut parant ueni sp̄s humana uulgaribus qz n̄ humana, quae est in eōbz
 indūis; n̄ uō. P̄tate qz sp̄i *Ullē*.

Art. 59

De Natura sit *Ullē* in 2° statu?

Per affi. P̄ facile, quia n̄ in hoc stū. hēt oīa requisita, ut sit *Ullē*;
 nimirum ueni sp̄atem, p̄cisionem, et aptem: gō est *Ullē*. P̄b. Sui;
 qz n̄ tunc *Ullē*, qz est libera à hōis p̄tētibz, & apta ut sit in inferi
 oribus: P̄ in tertio stū representat p̄tētia indifferenti, & cum repugnā
 adhibendum in infōibus; gō hēt in illa oīa requisita, ut sit *Ullē*.

Obi. 1° Cōitū sumunt ueni ab obtō, n̄ uero ob
 tum à cōitibz: P̄ n̄ uōi ē obtum conceptus, in quo representa
 ti: gō n̄ potest fieri una sumendo. Ueni ab ipso cōitū. P̄b. Maiorem.
 Quia obtum est p̄a fratris extrinica cōitus: P̄. cōi fratris dat Ueni effiū,
 n̄ uero illam recipit ab illo: gō n̄ dabit Unitatem cōitui, n̄ il
 lam ab illo sumit. P̄ tam in cōitū, qz in obtō dari duplem ueni
 ueni frālem, aliam numeralem: conceptus sumit ab obtō, tamq̄m
 à p̄a specificante, ueni frālem, n̄ uō. n̄p̄lem, qz ē circa idem
 obtum pōtunt esse dīsi n̄. cōitū. . . Obtum uero sumit à cōitū
 Ueni

Quaestio 4.

Utem numeralem, seu praecisionis, quae per illum praecisionem a diuisione
concepit. Solitarie tamquam non praecisa, fauult: non uero sumit ab obto
Utem fralem. Itaque cōtus supponit unam Utem in obto, nempe fra-
lem, & dat illi alteram, nempe praecisionem. Si obto supponit Utem
numeralem in cōtu, & dat illi fralem: quod non est inconueniens, quia fit in di-
uerso graui causa.

2. Obto est prius quam cōtus, quod conuenit: si-
cut est causa illius: sed Ute est causa cōtus: ergo est prius illa, & cōter
Ute non fit, neque existit in cōtu. *Re. P. Ma.* Obto est prius
cōtu quod ad esse reale, aut fundale. *C. Mai.* quod ad esse obtinuum,
seu praecisionem, *Re. Mai.* *Prin. C. Min. Dist. Cōis* proportionate.
Itaque esse reale, seu fundale est prius, quam cōtus, nec fit ab illa: cum
non obtinuum, in quo Ute fit per illum, prout sic est posterior cōtus,
in quo representatur.

3. Ute requirit idem cum suis infobus: sed in tertio
sui non datur idem Ute, quod est obto: ergo neque Ute. *Re. Ute* non
requirit idem in eod. sui, in quo est Ute: sed in diuiso, non unimurum in
sui obto. Si non in eod. sui daret Ute, & idem, non ut eod, & non
esse Ute: esset, ut supponitur: non esset, quia non esset idem.

4. Si non Ute sumit Utem praecisionis, & apte
ab illa, tot erunt apte Ute, & apte in non, quod fuerint cōtus abstrahentes: &
cōter non multiplicabitur multiplicatio Utebus: hoc non uideri ad intelligendum: ergo
neque idem. *Re. V. Frig.* quod ut multiplicem. Concreta non sufficiunt multiplicatio
fratrum, sed requiritur et multiplicatio subtorum; *U. G.* Si in uno lapide po-
nam plures albedines, non erunt plures albae, sed unum tantum. ita in rati-
one multa Ute, & apte, non tamen semper erit una. *Ut ut plerumque inte-
ligatur.*

Quaeris: Quot sunt Ute, quod fuerint cōtus abstrahentes?
Respondeo: *Prin. in primis de Ute reali*, quod non humana. *Re. P.*
in eod. non abstrahat per unum, hunc & multos cōtus: ergo non multiplicatur quod
abstrahat. *Prin. item de Ute fralem*, prout est *long. rōis*; 1. quod cōtus, &
extremi cōtus rōis: ergo omnia rōis non multiplicamur per cōtus abstrahentes.

2.

In Trag. Porph.

2° Si p^o quilibet entium fit nonum ens rōy, non
 quam id ens rōy big existat; imo nec a Deo si illa effingeret: qd est
 falsum, ut experimur. 3° nequei, et priores multiplicam^{ur} p^o frā negatā,
 et per subta, qd tribuam: Id dicitur, qm negat unitatē p^o nullionis, et repu
 gnā, qm negat aptō, et se eadē a quocūq^{ue} fiat abstritō; Naturā etiam
 qd est subta, et eadē in se: qd n^o multiplicam^{ur} p^o contug^{us} p^ocedentes.

Obj. Tot sunt entia realia, qd sunt ratiōe eadē d^{ic}
 se: qd tot erunt entia rōy, quot fuerint eadē rōy. R^o obitua. R^o M. Co
 em. Maximo est, quia eadē ratiō est intrinseca entitati; eadē vero
 obitua est extrinseca entī rōy. Un colligez uniuersique rā eadē suam p^o
 cubiam aptam et utri^{us} p^orior, et ratiōem rōy qd illi tri^{us} erunt, per
 oēs contug^{us} abstrahentium: Tot aut^{em} varian^{ur} eadē ualuti efficiū^{ur} ibidem.

Art. 63

Explicam^{ur} questōes a Porpho
 exitate.

Porphyrius tres exitarunt questōes, quas n^o soluit; 1^a An gēra et spēs
 ratiōe sumpta sint in rerum nā, an in solis, nudis qd contib^{us}. P^o qd
 tere in rerum nā eum singlib^{us} identificata. P^o, qd at^{em} et hī R^o
 sunt in se entia ratiōe, n^o fictitia, et efficiū^{ur} uerē, et p^oiani de rebus ueris,
 sicut de singlib^{us}. qd dant^{ur} in rerum nā, n^o in solis contib^{us}.

2^a questio An gēra, et spēs sūt corporea, an corporis exper
 tia? (quest. n^o quodē spūalibus, neque de gēre summo subta, qd abstra
 hit a corpore, et spūi) R^o esse corporea: P^o, quia sunt id^{em} ratiōe cum singli
 bus: Id^{em} similia includunt ratiōe nām corpoream: qd et genera, et spe
 ces illam ratiōe includent; et cōter erunt materialia, seu corpo
 rea.

3^a questio An hęc gēra, et spēs existant in inferiori
 bus, an separata ab illis? R^o, exise in inferioribus uirtualiter ab illi
 is dista; n^o uero separata, ut ostendimus j^o Platonem.

Questio 5^a

De

Quartio 5°

De abstractioe Vltis.

Art. 12

Qualisnam sit haec abstractio
Vltis!

Abstractio est separatio unius ab alio. Haec est realis, & intentionalis; Realis est, quia unum realiter ab alio separatur; ut separatio aëris a corpore. Intentionalis est quia illud aliquid separatur ab alio; cum quo à parte rei est coniunctum. Haec duplex est: altera negativa, qua unum de alio negatur; altera positiva, ut quod unum eiusdem relictis alio, cum quo coniunctum est; Vg. lum. nam cōm concipimus relictis aëri, cum quo aëre rei coniuncta est: & haec est propria Vltis, quae aliqns sit animalis, ut armitur in cōtu, s: huius, ut vns p̄c̄ intelligi.

Abstractio realis n̄ insonit ad Vltis, quia Vltis n̄ possunt realiter separari ab infōbus, & q̄ r̄aliter n̄ distinguunt. Negativa et non insonit ad Vltis, quia pot̄ ee falsa, ut haec, impius n̄ punitur. Licet ubi libet p̄ia cōiūctō p̄it facere aliquam abstractioem; ca t̄n̄ q̄ est p̄p̄ia Vltis, pot̄ p̄est fieri ab illis; cuius p̄p̄ium ē p̄ suam immutabilit̄m iūctō s̄em res Vltis: nam sensus s̄t veritatis, s: p̄p̄ia.

Quart. & p̄ia appetentes, Vg. uoluntas p̄it facere aliquam abstractioem. R̄negativa: quia abstractio est attrahere unam ad p̄iam relictis alijs, quae solum fit a p̄tentijs, cōiūctiōib; nam p̄ia appetentes n̄ trahunt rem ad se, s̄t p̄tens ipsa ferunt ad rem. Vn̄ amans d̄t esse in re amata. Quae u. D. D. dicit, rem amatam ee in amante, n̄ intellexit esse r̄alē, & intentionalē, s̄ p̄r cōfirmatōem.

Vij. Appet̄s appetit unum in alio, cum q̄ coniunctum est. Vg. appetit saporē, n̄ odorem pomi: q̄ abstractio. Nō p̄t̄, q̄ n̄ pot̄ n̄ trahit ad se saporē, s̄t fer̄ in illum; supponēdo ipsum iam abstractum, & separabilem ab odore q̄ p̄it cōiūctentes.

Art. 29

Quomodo fiat abstractio Vltis?

In Sag. Corp.

Inglibet hui. Ister quoque sui exiens dicitur interni, etiam in corpore.
 Primus de sensu cois, eoque percipit oia obta. Sensuum exteriorum; et
 residet in spe cerebri, et percipit tot obiecta per sentia. Secundus est in
 posteriori, dicitur phasia; cognoscit ea, q sensus cois percipit, p solum
 presentia, sed et absentia. Præia in via aia dicitur duplex illis spiritalis:
 alter obta agens, alter patients, vel possibilis. Agens non e pota cois agens:
 illius munus est sit cum phasmate expresso pducere spes intelligibiles in
 patientem, q illas recipit, et ab illis in fructus percipit obtum in ipsi re
 presentatum. Differt aut illis a sensibus, q hi solum cognoscunt
 res materiales singlas: illis uo et cois, et spiritalis. His præmissis sic fit
 abstractio illis.

Offert aliqd indium sensui cois; Vg. hoc album ocu
 lo q sui speim q. Oculis in fructus uidet hoc album; sed mediante hac
 uisio mittit aliam speim huius albi in sensum cois q foramina ^{perus}
 ticus uocant) q tendunt ab oculis ad ipsum sensum cois: q sui cois in fr
 tibus hæc specie cognoscit et hoc album; et mediante sua uisio mittit aliam
 speim albi, q dicitur phasma impressum in phasiam: q phasia infusa hæc spe
 cognoscit et album per suam uisioem, quæ dicitur phasma expressum. Sed quia
 phasia et n pot se solo pducere speim spiritalem in illum; accurrit illis
 agens eleuando ipsum phasma expressum, et conueniendo cum illo, ab utroq;
 sed pducit spes spiritalis (q dicitur intelligibilis in illum possibilem, q ipsa
 in formatu dicitur cognitionem obiecti representati in tali specie.

Hæc spes intelligibilis pducta ab illa agente representat
 rem singlam, sicut dicitur in D. Bo. Quæres igitur a quoniam fiat
 prima abstractio? Ad Inopie Scoti fit tm ab illa patiente qn
 concipit nam cois in dicitur. In opinione uo d. Thomæ fit ab illa agente,
 quia spes intelligibilis ab illo pducta representat nam cois in dicitur. Est aut
 hæc abstractio huiusmodi, analis uo fit per illum patientem. Præia abstractio
 illis agentis plerumq; est spes infima; dein illis patients cogitando
 uarias spes infimas, et illas in se conueniendo abstractit nam genericam.

De illa abstractio sumptum existat in
 spe intelligibili?.

Questio

Quaestio 5^a

Quaestio tot occidit in opinione D. Th. admittentis representem rei Vltij
 in spe intelligi. Procedit et de Vltij fratre sumpto pro apte & vite pr-
 cessibus; quia & relatio tota est in actu comparatio. Notandum item est, ne
 quies, et privatio ad apte esse in subto; 1° mo. more negue nit ponendo in
 subto, sed negue remouendo ab illis alijm frim; Cg. Caeitas nit aliud,
 qm caria visus. 2° modo It in subto qsi positua, qtenus sunt entia rois
 per minm frae pua remouentis a subto frim negatum; ut de hie caeitas,
 qn concipit in oculo ut frae positua remouens visum. Primo mo dant
 a p-ria; 2° dant tota p-rium. Quibus positu sit

1° d^o: Vltij frater sumptum q apte & vite p-ssionis
 existit frater in na representata in spe intelligi non positua, sed ~~positua~~. Et
 quia tunc ha negos existunt frater negue in na qn ipsa na est p-ssia ad rjs
 conuenientibus, et in repugna, ut sit in mundis. Cgn. n. est p-ssia licet vite
 et qn hie n repugna, est apte. Ita representatur in spe intelligi: q^o in
 illa dant Vltij frater negatiue. Cntq, quia si itq fiet actum de homine
 representato in tali spe, cognoscat in illo cariam drianum: qo case hiebat negi
 ue talem cariam. Sicut qn amissione capilloq, existit caluitium in
 capite.

2° d^o: Vltij formato sumptum, putest eor rationis, n
 existit frater in na representata in spe intelligi; existit tñ in qd ad conuenientia.
 Et 1ª pars, quia entia rōis n existunt frater, nisi qn au coijcunt ab illis:
 It in spe intelligi n coijcunt ab illis q aliquem rōm, tamqm sunt frater posi-
 tiva: q^o n dant ibi frater. Pdm vero quod coientiam, qn na sic ab-
 tracte coiunt apte, Vltij, & relatio, qtenus It entia rōis; ut q^o sequenti,
 Art. 3°. latius ostendemus. Hoc tñ sit est, ut apte, & Vltij Vltij di-
 cant entia rationis.

Quaestio 6^a

De qria Vltij relia.

Art. 1°.

Quid sit ens rōis, et qmō existat?

Quia relatio Vltij est spei entis rōis; qmō sit est qd sit ens rōis; quod
 sic de fr; est ens, cuius est ab ogero itly obicm fm, s. qn nullum habet
 esse

perdet

In Sag. Corp.

esse rate sed em obtinuum in illu. Quod ut illuget, notandum e tripli
 tes posse aliquis pendere ab illu; primo mo effine, ut cip tuj, cartefa
 cla, q sunt p illu. 2o. Subtine ut ipi, et iuncti, qui in btant in illu: et
 hoc in illu extra ra ha, et hinc ratem cariam a pe rei. 3o. mo obtine: illa
 vero, q illu obijciunt, et hinc esse a parte rei, et n; si hinc sunt entia
 realia; si nullum habent a pe rei per obtinuum, dicuntur entia
 rationis.

Obj: Entia rois pendent effine ab illu: go n obtine
 tantum. Pr Aris; qd ens rationis incipit esse de nouo, cum antea n fue
 rit; sed n incip: a se; sicut nulla res a se incipit: go ab illu. Pr. Entia
 rationis etiam pendere ab illu effine, n tn pprie, sed in pprie: nam illu
 pprie, dimittit pducit effine tantum, in quo representat ens rois; et des de
 etiam pducere ipsum ens rois, illi qz tri baxe proportionatam etiam, et
 obtinuum. Ad pb. dic, illa, q incipiunt esse vnter, hinc ppriam cam effi
 uam; n vero q incipiunt ee tm obtine: ad hac enim sufficit causa in ppria.

Reqab. 1. (S uotas), et hinc suis offiat ens rois. Qui ne
 qui: Pr quia, si producerent ab alia pia, iam n edent entia rois. Obsta
 de amphus, qd duplex dat ee, et reale, qd hinc entia ra ha. et intiale, qd
 hinc res, q sunt aia pntes per aliquam imaginem: et uotas, et alij sens
 nec efficiunt, nec recipiunt imagines intiales: go n efficiunt entia rois. Alia
 aia pia cogitantes pparant fuda pz. entis rois; Vg. vixus cernent pariete.

Obj. Sicut. Uotas oriat medium ad finem, quod duo ra sua
 n hinc talem oriat (ut qd orinat Deum ad orias amando illum pp illu)
 sed ordo, q n dat a pe rei, est ens rois: go uotas effit ens rois. Pr. P. Ma
 rex. n. uotas ordinat media, sed eligi illa supponendo ea iam
 orinata ab illu, cuius est ordinare media ad finem, ad quem poit
 dirigi.

Reqab. 2. q quem aum illu cariat ens rationis. Pr
 exire 1o in eo actu, q ponit pntur, ut ens, cum a parte rei conturb.
 Pr. 2o, quia effit in entis rois. fit per illum cum fudo in n obtine: go ca
 pt. q alioem ralem, q pducitur: n ens rois exiet per altoem rois, q
 pducitur: cum aut cariat fia te in contu, pducit p alioem, q effine ter
 minat ad ipsum contum, in q ens representatur.

Quare

Quaestio 6^a

Quare ratio, et privatio existunt ut eorum rationis quod illius apprehendit causam adicandis forma, quae quaedam formam prius in subiecto expellente non fratri oppositam. Relationes uero rationis cum sint rursus rursus in duas extrema, existunt per animi comparativum. Qui autem comparativus potest esse duplex, 1° directus, et primario representet ipsam comparationem, seu relationem in abstracto, et in concreto; Secundario autem, et in obliquo ipsa extrema, in quibus relationis exercet. Alter qui directus, et primario representet ipsa extrema ordinata; secundario uero, et in obliquo ipsam ordinem fraterlem, seu relationem, qua ad invicem referuntur.

U^o Arguatur ultimo, quod quoniam istorum actuum existat relatio rursus. Respondetur in contra fratri comparativo. Primum quod in tali contra representati relatio fratri in maiorem, et inferiora. Obj. 1° Sicut. Relatio est comparatio extremorum: ergo tunc datur quod illius conferat extrema in se. Respondetur. Anis. Relatio est comparatio fraterlem extremorum; C. Anis; est comparatio maius, N. Anis. Unde comparatio extremorum maius non sufficit, ut comparatio formalis existat formaliter.

Obj. 2° Relata sunt ut res: sed relatio partium in contra formata comparativo: ergo neque relatio videtur. Respondetur negando. Minorum. Relatio est, quia quando conferuntur ad partem, etiam conferuntur partia ad partem, saltem secundario, et in obliquo.

Art. 23

Quotuplex sit ratio Relationis?

Respondeo esse triplex; adequatè n. dividit in relationem, regionem, et privationem. Primum quia haec omnia participat de forma entis rursus: datur enim datur plura, nec pauca: ergo tot sunt. Est quod relatio prius; quod aliquando conuenimus aliqua extrema in se ordinata, quod non ordinantur a parte rursus, sed in se rursus; U^o nam conuenit ad partem, rem uisam ad uisum: sed quae non ordinantur a parte rursus, non referuntur per relationem rationem: ergo per se relationem rationis. De regionibus, et privationibus etiam prius, quia possunt conueniri a nobis ad imitationem fraterlem rationis expellentis a subiecto abiam sibi oppositam; U^o locum in oculo, et non uisum in lapide expellentem uisum, sed haec forma

In Ideo. Philosoph.

potest hinc ratiōnem conueniētiā cum ente ratiō: in cogentor, q̄ illa, q̄ prius
contingentor, n̄ prius de subto, anteq̄m in illo existeret, ut accidit, relationi
Vltis: ergo nullo modo conuenit.

Pr̄ in primis negando, nullum ens ratiō: esse ratiō alius
enti ratiō: q̄ relatiō cogitabili a Deo est ratiō, & eō ratiō euilibet enti creato,
Dein ad an̄m dico, relationem Vltis conuenire cogentor nā n̄ redupliat
re, sed ablate loquenda: q̄ cogitō abstractiō: attamen in d̄m abstrō q̄ conue
nit ratiō: quia in hoc d̄m d̄m fūndum p̄cipū illius: & licet n̄ p̄r̄ d̄m ratiō
q̄ ad existētiā autem, p̄r̄ d̄m q̄ ad existētiā.

Quod diximus de relatione Universalis in specie int
elligibili, dicendum etiam est de Unitate, positivitate, et applicativitate, quae
sunt extra ratiōnis.

Not. 49

¶ Nā ratiō in anti p̄r̄ conuenit
Vltimē

Pr̄ autē fit, q̄ ratiō fit, unum unitum, qui representat unum abstractū
formā cum aptitudine, Vlt hōm, et alium unitum alius, singulis Verbis gra
ecis, Socrate, et addit verbo test: illos coniungit dicendo, Socr̄ ē homo.

Querim, q̄ ratiō abstracta in illa conu conuenit Vlti
tem, q̄ anti p̄r̄atur. R̄ affr̄. Pr̄ 1. q̄ in hac p̄dic̄iōe Socr̄ ē homo, ad huc
conu hōis representat hōm in cū abstractū: q̄ Verbum tē n̄ uariat representōem
conu, q̄ ē copula illi. d̄ ratiō ē abstracta habet Vltitatem: ergo illi
am habet in anti p̄dic̄iōe

Pr̄ 2. quia si in anti p̄r̄ nā n̄ est Vltis, iam iam
n̄ p̄r̄etur nā Vltis, sed hic anti ille homo: id hoc est factum, q̄ tunc
p̄r̄io ē ratiō, vel facta: q̄ p̄r̄io nā Vltis ratiō 3. q̄ nā tunc conuenit
Vltimē, q̄ representat d̄m ab inferioribus: sed in anti p̄dic̄iōe, rep̄r̄
tas p̄r̄atur, et subitum, 1. nām cōm, et Socratem, tanquam duos cōm inter se
d̄m: q̄ ibi natura t̄r̄ Vltimē.

Obj̄ t̄r̄ Scot. 2. Hoc iudicium, Socrat. ē homo, est unum
simplex q̄litas, 1. unum t̄r̄ conu, q̄ representat sit p̄r̄atur, habet, & copulat:
q̄ n̄ representat, nām, separatam, nec Vltimē. R̄ d̄m, q̄ t̄r̄ iudicium
sit

Quaestio sexta.

fit unus tm contus finaliter, est multiplex ualiter; qz representat multa, ut dicitur
sa inter se. Sicut illius unico contu cogitit plures huius distos, et spic An
formam representat nam, coim, et singulm distos.

2.º Na n'est Vltis, ni qn est indiens ad pla: sed in
auih proe representat detriata ad unum: go in ca n' conuenit Vltitem. Probo
Minorem; qz praio supponit idem na cons cam in fci: go representat detriata in
proe anti. Plur' Conc. Ma, et det. Minorem; na in anti proe representatur
detriata extrinca ad unum. Et Ma representat determinata intrinca, M. Min.
Detriata intrinca tunc hab' qn in cod' contu representat na coniuuncta cum
dria induante, et gela, ut in contus Socrates. Detriata extrinca fit, cum
na ioy representat in eodem, f' dicit' contu separata g' singli. I' detriata offit
Vlti, n' uo 2.º. No est, q' in 1.º applicat na ad unum, cumq' componit unum singlt.
in 2.º applicat ad totum Socr.

3.º Natura n' e Vltis, ni in supposito simplici: Id qn pra
e, n' sumit in suppositione simplici, sed absoluta; go tunc n' e Vltis. Probo. Plur'
q' si qn pra' sumeret in suppositione simplici, haec propositio Petrus e hoi' q' dicitur
uolueret, atqz haec Petrus est hoi' abstrahit q' est factum; go n' e dm. No
Ma: quia na in quocunq' suppositione sumit n' e Vltis, dummo representatur
libera a dicit'. No est, q' representat e de intrinca na contu, et n' amittitur q'
suppositionem, quae suppo est intrinca ipsi conluta, cum possit accipi ad libi
tum cognoscentis.

Quaestio 7.º

De Diuio Vltis in quoz spic.

Art. 1.º

¶ Diuio sit adaeqta?

Sic eto Vltis frati sumptum parte, f' rel' e, diuidi adaeqte in quoz
uulgarey spic; nimirum in Genus, Speciem, Driam, Proprium, et Accori.
Pr' qz tot' it' spic Vltis frati sumpti q' sunt mi cendi e cum aliquo
ad quoz sunt mi cendi Dem cum aliquo: go quoz sunt spic Vltis
Probo h' Min; q' n' adaeq' est e cum aliquo, f' q' dicitur eiat, uel accenta
libero t' si eiat, f' est tota illius essia communis, f' pars: si tota, est spic:
si pars, f' est primum p'ca, f' est q' uel e p' m'um ay, seu fr' e, et est Dria.
Sic est

In Itaq. Porph.

Si est & accentuati, uel e contrario, Si Proprium; & congener, & est accidens: go quinque sunt spes Vlti, nec plz, nec pauiores.

Quo agto ad gradum si comitas aptem ad attendendum; sicut dar Vlti in coi ita etiam daru praebilia in coi; & sicut Vlti diuidit in quin que spes Vlti; in attendo, ita et praebilia diuidit in quinque spes praebily; q sic colligunt. Quidam praer de aliquo, & praer in quid, & in quale. Si in quid, uel praer in complete, & complete; si incomplete est genus: si complete, est spes: si praer in gle, & praer eliatu, uel accentuati; si essentialiter, est Oria; si accentuati, & praer nario, & congener: si nario est Proprium, si congener est Accoy. Et si pla, nec pauiores: go praebilia. Si quinque.

Quod tr Vltia sunt plura, qm quinque praebily. Tot sunt Vltia, quot sunt nri praerandi de Subia: ad nri sunt decem. 2. nri praerorum: go decem sunt Vltia. Sed N. Maionem, qd Vltia colligu nri nri eand, & praerandi de aliquo indio, s: sit in Subia, s: accidens, q nri sunt in quinque, ut uidebim: praeranda uero colligunt praerandem in praerandi, & affiendi primam Subiam; qui nri nri sunt decem, ut in fra uidebim?

2. Praer nario, & congener effit duo praebilia: go praer separabil, & inseparabiliter effient alia duo; & sicut praer intrinice, & extrinice constituent alia duo. Sed N. Coam; qd primae praerandis uari ant itate; posterioris uero n uariant itatem praerandem subto: nam actio imma non est intrinica subto, actio transiens est illi extrinica; & tr utraque de co affiend congener. It am de nri in praerandi separabiliter, & inseparabiliter; nisi ut uel ac nario, & congener.

3. Praer in qd de drientibus spe, & de drientibus solo: effit diuisa praebilia: s: qm, & spem: go etiam praer in gle de pluz drientibus spe, & solo: effit diuisa praebilia: & inter octo erunt Vltia; qd diuisa Proprium, & Accoy qdam praerandi de drientibus spe, qdam de drientibus solo. Sed N. Ariz; Qd est, qd qm, & spe, n distinguat in se ex eo qd qm praer de pluzibus drientibus spe, spe uo de pluzibus differentibus solo: sed quia qm praer incomplete n diuidit totam nam indit; spe uero praer complete diuidit totam nam com. Praer aut in gle de drientibus spe, & drientibus solo n: n arguit de diuisam identitatem, ut pit in Grammatical ordine; quarum prima praer de drientibus solo n; 2a de drientibus spe, & tamen

Quaestio septima.

Et tamen utraque praesens continguntur.

Insta 5: Etiam spes non dicit totam naturam sui indivisibilem, quia non dicit omniam indivisibilem: ergo non praesens complete: alioquin etiam quae praesens complete, licet non dicit totam naturam spei. Respondeo Conc. Arist. et N. eodem; quia praesens utriusque determinatur ex natura eorum, quae praesens non vero ex natura singulorum, quae non praesens, sed inspicitur. Spes autem dicit totam naturam eorum, quae licet partem illius. Et Philosophus non agunt per se de singulis.

4. Indivisibile unum, ut quidam huiusmodi praesens de pluribus eodem modo dicitur: ergo contra utrumque. Respondeo Arist. quod tale indivisibile non praesens ut utrumque, sed ut singulare, et ut complexum per accidens ex natura certa, et omnia inducente in certum; ex quo non contingit unum per se, et contra nec utrumque.

5. Quoties de unum oppositorum, toties de aliis: sed pariter, quae sunt opposita utriusque sunt quae infinita: ergo utrumque et erunt infinita. Respondeo illud affatum intelligendum esse de oppositis fratriter, non male sumptis: et ideo de eisdem quinque speciebus utriusque fratiter, sic datur quaeque partibus; saltem immutabili excludendo indivisibile, quod est correlativum remotum.

Quod ideo utrumque sint pauca, quam quaeque, per ex Philosopho quae tria tamen numeravit praesens Philosophus; nimirum quaeque, Proprium, et Accidens. Respondeo Philosophum tamen misisse praesens per ordinem ad haec, ut arguitur deum unum: quaeque autem inseruit ad omnia praesens ostensa, ad ipsum quaeque, speciebus omnium. Sicut alibi numeravit quaeque tamen omnia, quae praesens in quibusque est. Alio item modo ait, de formae esse praesens, non unum, et rigorosum, sed complexum.

Art. 2.

Utrumque in locis suis quae ad quaeque spei?

Quaestio potest quidem, de utrumque male per se substrata, de utrumque fratiter pro dicto praesens, aptitudine, et relatione.

Dico 1. Utrumque male sumptum pro rebus substratis non potest esse quaeque ad quaeque unigenitas spei. Respondeo 1. quia ad substantiam, et accidens non datur unigenitum: sed quaedam natura substantiae sunt substantiae, quaedam accidentia, ut patet: ergo utrumque non potest esse genus ad illa. 2. eadem res materialis potest tamen rem praesens unum utrumque: ut album rubeum, et illius albi estis species, rubeum huiusmodi, et albi estis accidens: ergo res materialis non potest esse genus.

Dico 2.

In Wag. Phorph.

Dico 2.º Unitas præcisionis n̄ est quæ ad quæque vites spõrum
 Vitis. Pr̄ q̄ priusq̄ qualis vitas præcisionis specificant per suas privatas:
 sed sua private per vites præcisionis n̄ sunt vice: q̄ neque vice. Pr̄ illis;
 q̄ vites præcisionis negatiuam n̄ in infõbus: sed hæc vites in tribus primis
 vites est etiam, unalis accidentalis: ergo non est vitiuosa, et consequen
 ter nec gens.

Dico 3.º Aptio viti n̄ est quæ ad aptis prædictarum
 spõrum. Pr̄ q̄ p̄a regere, qualis est aptio, specificant per suas aptis:
 sed aptis talium aptium n̄ continent vitiuosa: q̄ neque aptis. Probo
 illis. viti aptis harum aptium est vites cum inferioribus: sed hæc viti
 bus primis vites est vites, et simpliciter: in duobus ultimis e viti
 lentis, et secundum qd: q̄ n̄ cõiunt viti. Confr̄, q̄ viti aptis, spõ
 et viti magis conveniunt in se quam cum viti viti. Propriis et viti
 lentis: Pr̄ ad magis, et minus n̄ dant viti viti: q̄ neque ad illas
 identitates.

Dico 4.º Relatio viti est quæ ad quæque vulgatas spõs
 viti relativi. Pr̄ q̄ talis relatio h̄t viti requisita ut sit gens: q̄ est
 rerum quæ ad illas species. Probo fens, q̄ p̄ia de illis eodem nomi
 ne, et viti, tamq̄ de p̄tibus viti viti: ergo e viti quæ ad illas.

Hanc etiam obijciat. Relatio viti participari
 q̄t a suis spõibus: q̄ n̄ e quæ ad illas. Pr̄ fens, q̄ essia viti est
 ut sit, et p̄tetur de p̄tibus: sed quæ est, p̄tetur de m̄leto p̄tibus, quam
 spõs: q̄ essia viti participari in q̄t viti q̄t e viti spõs. Pr̄ illis
 et viti p̄tetur; n̄tetur, quia viti p̄tetur m̄leto inferiora: q̄ viti
 sunt p̄tetur, et p̄tetur p̄tetur. Viti p̄tetur dicit viti viti, quam spe
 cies; n̄ viti magis viti. Sicut bernardus e maior numerus, quam viti
 viti; n̄ viti magis numerus, q̄ uterq̄ eque p̄tetur viti numerus.

2.º Relationes distinguuntur p̄ funda p̄a: ita funda p̄a
 Relatum viti nempe aptis n̄ sunt vice, ut ait 3.º viti: q̄ neque viti viti
 ut vice. Pr̄ illis. Relatio est q̄ infundis n̄ requirit tanta viti, quan
 ta in Relationibus: ut p̄t in Relationibus p̄tetur, q̄ cõiunt viti in suo,
 q̄t; cum t̄ funda n̄ cõiunt viti et in actionibus, q̄ cõiunt viti viti n̄
 vero t̄, p̄tetur specificant. Sumunt q̄ Relatio viti suam viti viti
 nem

Quaestio septima.

non a mo referendi ad infia, qui modus e Vtus, cum sit idem in oibus
Vtibus, saltem generice.

3. Nullum, qui continet sub sua specie, et sub se ipso. Si
Vte in cui est genus, continetur sub sua spe, et sub se ipso: qd n pot esse
Vte. Pr Minor, qd e spei Vtus est qui continens sub se omnia genera: qd
si Vte in cui est genus, colloca bit sub sua specie. Deia id qd continet sub spe
naria et continet sub qre tali spei: qd si Vte et qui nri qris continetur sub
se ipso. No distinguendo Ma: Nullum genus continet sub sua spe, et
sub se ipso essentia, concedo Maiorem; accepta t, Rega Mai. Un pot foret
incoiens contineri qui sub sua spe, et sub se ipso essentia t; n uero accepta t,
et de notatiue ex intentione illas diuersis modis rem uniuersientis.

4. Si Vte est genus, haec propositio, Vte est qui 1 erit
congens; Crgit intentio qeris pias contingenter de oibus naturis generice: it
haec est falsum: qd Vte n est qui. Probo Min., qd haec propositio Vte est
qui 1 colligitur ex hac 1 qui est Vte 1 quae est naria: sed ex nario n sequitur
congens: qd illa prima propositio n est congens. No, illam propositioem 1
Vte est genus 1 si supnar abute, et sm de tm, esse congentem; qd Vte con
genter fit qui ab illa: si no in se par ex alia 1 qui e Vte 1 erit naria: qd
idem uolet atque haec 1 aliquid Vte est qui 1 q est naria supposito quolige
my sit Vte 1 qd supposito facit necessarium. Et patet in hoc eadom plo
Homo est at, at est ho, etc.

S. qui pratur discrete de rebus substratis, Vg, de ani
planta, et ceteris: sed Atle Vte n pias discrete; qd spei s pias indi
recte de suo genere: qd Vte n est qui. No, qd qui pratur discrete, et fia
liber predictam e congentem; qd congens est, qd at, uel planta conu
pians ab illa cum fia: qd no qui pratur necessario pias est indirecta: qd
pratur spei de suo genere, et qui, qd est e species Vtus, pias de Vte in
cui. Quod magis patet ex superiore solutione, de pto supra allato.

Art. 39

Quingq spes Vtus sint infimae
et immatae nri illius?

Res affir. Pr, quod sint infimae; quia illa est spes infima, subij n co
no car

In Prag. Porph.

Locat alia spēs: sed sub illis quoque spēsbus Vtū nulla alia collocat: ergo sunt spēs infimæ. Probo Alii: qd Vtū gerit abstractivè a rebus, qd dicitur ut dicitur n. 10. q. a rebus hanc, & illius qd: et idem de relationibus, spēs, dicitur qd gerit a rebus: qd sub illis spēsibus nulla alia collocat: & contra illa sunt infimæ.

Obj. Si spēs Vtū eēt infimæ, apta gerit Vtū, esset spēs infimæ, & contra apti, qd est in aīe, & qd est in planta, essent duo individua eius & spēs: sed hoc est falsum: qd nō sunt species infimæ. Probo Alii: aptes dicitur tinguntur per aīes, seu p̄ntes: qd dicitur aīe & planta sunt in ferocibus sunt diverse spēs: qd nō sunt eiusdem. Probo Minorem, qd dicitur distinguntur & exima: sed exima, nempe aīe, & planta, sunt diverse spēs: ut patet: qd est idē dicitur. Ita argum̄ potest fieri de rebus, qd fundari in aptibus.

Plō tales rātes, exima mātū sumpta differe spēs, nō vero formaliter sumpta, qd formaliter sumpta dicitur dicitur in quid incomplete. Itē proportionate dicitur de spēs dicitur, proprio, & faciente: qd dicitur coīunt in aliq̄ formalitate specifica. Sicut unco albi, et nigri malher dicitur: formaliter vero sunt diversa spēs, qd dicitur coīunt sub rāte, qd dicitur, que specificat potim videndi.

Quod pars resolutionis, qd dicitur in quinque species sunt immutabilia in Vtū incoī, probo in primis ex collectio Vtūm p̄ art. 1. 1. 2. 2. qd illa dicitur spēs immutabilia alicuius qd, uti quam dicitur genus nō immutabile: sed in hoc spēs, & Vtū in coī potest immutabile: qd sunt infimæ. Probo, quia si aliquid immutabile foret Vtū in quid, & in qd: Essentialē, & accidentale: ita ex hoc dicitur unam spēm collocari sub duobus qdibus nō alternatis: qd est incoīent: qd nō immutabile. Probo Alii: qd nō dicitur maior rāte, qd dicitur collocat sub uno, nimirum sub Vtū in qd sub alio, nimirum sub essentiali: ita hæc Vtū nō sunt subalternata: qd dicitur collocat sub duobus qdibus non subalternatis. Ideo dicitur dicitur potius Vtū in coī dicitur in quinque species.

Obj. 1. Bona dicitur dicit fieri & dicitur in membra, qd magis dicitur in se: ita essentialē & accidentale magis dicitur, qm̄ illa que dicitur in se: qd in hæc dicitur dicit fieri dicitur. Probo, Majorē, veram, qd ex tali dicitur nō sequitur aliq̄ incoīent: nō tñ qd sequitur ut superiori probatione ostendimus.

2.

Quaestio octava.

2°. Quis dicitur, Ute quod est in pluribus nominis, essentialiter, et in quod incomplete; sicut hinc dicitur, Substantia, corporea, animata, sensitiva, rationalis; sicut in hinc, et substantiam materiam, corpus, vivens, sensitivum; sic et in Ute, et quod dicitur, Ute nomen, animale, et quod. Quod omnes illas partes, quae ponuntur in descriptio quae si sumptas affere unam integram Ornam; si vero accipiantur divisim, efficiunt gratia atque: quod est in illa descriptione hinc, in qua ponuntur gradus Univocum.

Quaestio 8^a

De partibus Ute.

Art. 1°

Quid, et quotuplex sit parte?

Oppositorum eadem est sententia: cum quod Ute, et partes sint opposita, ideo de Ute partibus diximus superioribus quod, proportionate applicanda sunt partibus, quae Utebus rone. Quod parte est, quod subicitur Ute; aliqua sumis parte pro minime eorum, quod est radium, et singula. Hoc autem dividitur pro re Substantia Ute, sine alioque sit respectus, ut species Substantia quod; sine singulis, ut Individuum partium species. Potest dicitur parte sumis, et male pro re Substantia, ut hinc in alio. Et hinc et aptitud. qua aptum subicitur Ute; et pro re rone, qua refer ad Ute.

Parte formaliter sumptum dividitur in parte Ute in eorum, et in priando; primum proprie in parte et parte dicitur. Id, quod aptum est subicitur Ute; pro re rone dicitur, et quod refer ad Ute. Parte in priando (quod proprie dicitur subicitur) dicitur, Id, quod aptum est subicitur prabili, et referri ad prabili. Ex quod de foribus tres colliguntur conditiones partium; 1^a, ut habeant aliquam Utem; 2^a, aptum, ut subicitur; 3^a, ut sint pluria in participatiore ipsius Universalis.

Sicut Ute dividitur in quinque species, ita parte proxima, (de remoto infra agenda est) dividitur in quinque alias species, de quibus cum proportione phandum. Unde quinque sunt species partium, et subicitur; 1^a est parte, et subicitur in quod incomplete; 2^a in quod complete; 3^a in quale essentialiter; 4^a in quale nominis; 5^a in quale contingenter. Quae divisio non est Univoca, et partium in re sumis pro re Substantia, et aptitud. pro